

РЕШЕНИЕ

№ 43401

гр. София, 30.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 27.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5757** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл.68, ал. 6 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Г. С. Г. от [населено място], чрез адв. Х. от САК с приложено пълномощно, срещу Заповед №3286з - 1529/11.04.2025г. на директора на Главна дирекция "Национална полиция", с която е отказано снемане на полицейска регистрация №17688/12.10.2002г. по описа на 01 РУ - СДВР. Според жалбата отказът със заповедта е незаконосъобразен като постановен при неправилно приложение на закона, претендира се отпаднала необходимост от съхраняване на данните му за полицейската регистрация, задължителната практика на Съда на ЕС била съобразена само формално, твърди, че престъпленията за които е осъден оспорващия били извършени в периода 2000- 2006г., а от последната година не е бил осъждан, не е бил привлечан като обвиняем и не е задържан за срок от 24 часа. Като несъстоятелен е определен мотива на ответника за нарушение на Закона за движение по пътищата (ЗДвП), като приравнил издадените фишове с извършено престъпление по НК и последвала осъдителна присъда, а в днешно време едва ли имало гражданин с шофьорска книжка, който поне веднъж не е нарушил ЗДвП. Счита, че органът не е съобразил, че деянието, за което е извършена полицейската регистрация е от 2002г., а към днешна дата изминали 23 г. и не извършил нито една криминална проява, което било видно от свидетелствата му за съдимост. Установено било, че е отпаднала необходимостта от полицейската регистрация на оспорващия, като са приложени 2 броя личностни характеристики, извлечение от Търговския регистър, удостоверения за раждане на двете му дъщери и за сключен граждански брак, а от същите било видно, че Г. С. Г. е образован мъж на средна възраст, семеен, грижовен родител на две деца с

добри характеристични данни, бил собственик на "десетки търговски дружества", развиваната от него търговска дейност се отличавала със значим принос на територията на страната, бил данъкоплатец и работодател, осигурявал препитанието на множество хора и семейства.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. Х., като в ход по същество претендира и основателността ѝ, както и присъждане на разноски по списък.

Ответникът чрез юрк. П. оспори изцяло жалбата, като претендира неоснователността ѝ, оспорва и твърдението за несъобразяване с практиката на СЕС, извършена била проверка, оспорващият бил автор на множество престъпления по чл. 346, 346а, чл.194 и други, които не са маловажни. Претендира юрисконсултско възнаграждение, по размера на претендираното от другата страна адвокатско възнаграждение направи възражение за прекомерност.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, не са правени искания за събиране на нови доказателства пред съда.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

Съдът приема допустимост на жалбата по делото, в това число като съобрази, че жалбата е подадена в срока за обжалване, предвид данните за връчването на оспорената заповед на дата 02.05.2025г. и датата на жалбата до съда - 12.05.2025г. С оспорената по делото Заповед № 3286з – 1529/11.04., 2025г., е разгледано искане от дата 24.01.2025 г. по описа на СДВР, подадено от оспорващия Г. С. Г., чрез адвокат Х. от САК, за снемане на полицейска регистрация и заличаване на лични данни, с оглед съобразяване с тълкуването, дадено в Решение от 30 януари 2024 г. на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело C-118/2022 г.

С оспорената по делото Заповед № 3286з – 1529/11.04., 2025г., е разгледано искане от дата 24.01.2025 г. по описа на СДВР, подадено от оспорващия Г. С. Г., чрез адвокат Х. от САК, за снемане на полицейска регистрация и заличаване на лични данни, с оглед съобразяване с тълкуването, дадено в Решение от 30 януари 2024 г. на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело C-118/2022 г. В мотивите на заповедта са обсъдени извършените полицейски регистрации на оспорващия, заявленията за снемането им и постановените актове, а именно:

Със заповед с рег. № 3286з-239/20.01.2016 г. по описа на ГДНП за отказ за снемане на полицейска рег. № 17688 от 12.10.2002 г., извършена в 01 РУ - СДВР на Г. С. Г.. Препис от заповед рег. № 3286з-239/20.01.2016 г. по описа на ГДНП, като заповедта била оспорена пред Административен съд - София град. По тази жалба са постановени Решение № 5415/25.04.2018 г. по адм. дело № 10915/2016 г. по описа на Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, с което е оставено в сила решение № 5227/19.07.2016 г. по адм. дело № 3701/2016 г. на Административен съд - София град, с което на основание чл. 172 от АПК е отменена заповед рег. № 3286з-239/20.01.2016 г. на директора на ГДНП за отказ за снемане на полицейска регистрация № 17688/12.10.2002 г., извършена в 01 РУ - СДВР, и са дадени указания на административния орган (ГДНП) за ново произнасяне. Последващо в изпълнение на указанията на съда била издадена заповед с рег. № 3286з-4157/16.10.2018 г. за отказ за снемане на полицейска регистрация № 17688/12.10.2002 г., по мотиви за съдържанието на определение на Софийския районен съд (СРС) от 11.02.2004 г., постановено по ЧД № И-267/2004 г. по описа на СРС, с което е одобрено постигнато споразумение за прекратяване на наказателното производство между страните, прокурор от СРП и Г. С. Г., уличен по дознание № 3М 6669/2002 г. по описа на 01 РУ - СДВР, пр. пр. № 43982/2002 г. по описа на СРП. В тази връзка е посочено, че Г. С. Г. се е

признал за виновен в това, че на 11.10.2000 г. в 17,30 часа в [населено място], на [улица], пред № 13 противозаконно проникнал в чуждо МПС - лек автомобил БМВ 524 с ДК [рег.номер на МПС], собственост на пострадало от престъплението лице, без неговото съгласие - престъпление по чл. 346а от НК. На основание чл. 346а, вр. чл. 54 от НК страните се споразумяват за налагане на наказание „глоба“, в размер а 500 лева. По предложение на прокурора поддържано в съдебно заседание с аргумент, че е допусната техническа грешка в действителната дата на извършване на престъплението, която е 11.10.2002 г., е образувано дело № 18532/2018 г. по описа на СРС, НО, 18-ти състав по реда на чл. 414, ал. 1, т. 1 от НПК. С влязло в сила на датата на постановяването си протоколно определение от 08.04.2019 г. съдът тълкува определението, с което по ЧНД № И 267/2004 г. по описа на СРС на 11.02.2004 г. е одобрено споразумението за прекратяване на наказателното производство в смисъл, че се касае за дата на извършване на престъплението буквално отразената в споразумението такава.

Втората заповед за отказ - Заповед № 32863-4157/16.10.2018 г. също била оспорена пред Административен съд - София град, който с решение № 4857 от 10.07.2019 г., постановено по дело № 6972/2018 г., отхвърлил жалбата. Не са изложени данни за последващо оспорване на съдебното решение. Обсъдено е обаче подаденото в ГД НП второ заявление от оспорващия с вх. № 328600- 58614/23.11.2020 г. с искане за снемане на полицейска регистрация и уведомяването му с писмо рег. № 328600-59596 от 27.11.2020 г., че не са налице основания за издаване на заповед за снемане на полицейска регистрация № 17688/12.10.2002 г., извършена му в 01 РУ - СДВР, тъй като има влязъл в сила административен акт, заповед № 32863-4157/16.10.2018 г. на директора на Главна дирекция “Национална полиция” за отказ за снемане на полицейска регистрация № 17688/12.10.2002 г., извършена в 01 РУ - СДВР със същия предмет и между същите страни, оспорването на което е отхвърлено от АССГ. Идентично е процедирано и по третото подадено от оспорващия заявление вх. № 328600- 49775/27.09.2022 г. по описа на ГДНП с искане за снемане на полицейска регистрация. С писмо рег. № 328600-51 147 от 04.10.2022 г. Г. С. Г. отново бил уведомен, че на основание чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК не са налице основания за произнасяне на компетентния орган със заповед за снемане на полицейска регистрация № 17688/12.10.2002 г., извършена по реда на чл. 68, ал. 1 от ЗМВР в 01 РУ - СДВР, тъй като има влязъл в сила административен акт, заповед № 32863-4157/16.10.2018 г. на ГДНП за отказ за снемане на полицейска регистрация № 17688/12.10.2002 г., извършена в 01 РУ - СДВР, като актът е със същия предмет и страни, кат оспорването му е отхвърлено от АССГ.

С оспорената по делото заповед е разгледано по същество и постановен отказ по заявлението на оспорващия с вх. рег. № 513000-5773 от 24.01.2025 г. по описа на СДВР, изрично в мотивите е посочено, че по отношение на искането на заявителя за заличаване на лични данни в ГДНП се извършва проверка и следва произнасяне в отделен административен акт. Посоченото заявление касае различна полицейска регистрация от обсъдените до тук заявления, извършена на Г. С. Г. в 01 РУ - СДВР с рег. № 17688 от 12.10.2002 г. за опит за противозаконно отнемане на МПС - престъпление по чл. 346, ал. 1, вр. чл. 18 от НК, извършена във връзка с ЗМ № 6669/2002 г. по описа на 01 РУ - СДВР, пр.пр. № 43982/2002 г. по описа на Софийска районна прокуратура (СРП). С протоколно определение от 11.02.2004 г., постановено по ЧД № И 267/2004 г., влязло в законна сила на 11.02.2004 г., Софийският районен съд (СРС) одобрява постигнатото споразумение между страните по делото, като Г. С. Г., уличен по дознание № ЗМ 6669/2002 г. по описа на 01 РУ - СДВР, пр.пр. № 43982/2002 г. по описа на СРП, се признава за виновен в това, че на 11.10.2000 г. (съгласно дело № 18532/2018 г. по описа на СРС, НО, 18-ти състав, деянието е извършено на 11.10.2002 г.) в 17,30 часа в [населено място], на [улица], пред № 13 противозаконно проникнал в чуждо МПС, лек автомобил БМВ 524 с ДК [рег.номер на МПС], собственост на пострадало от

престъплението лице без неговото съгласие - престъпление по чл. 346а от НК. На основание чл. 346а, вр. чл. 54 от НК страните се споразумяват за налагане на Г. С. Г. на наказание „глоба” в размер на 500 лева, като определението на СРС е окончателно.

В мотивите на оспорената заповед е посочено, че прекратяването на делото при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително и при настъпила реабилитация. Също е обсъждана изготвената справка за съдимост № 250130005000050325 от 30.01.2025 г. на оспорващия, съгласно която Г. С. Г., същият е осъждан по други две НОХД, освен по ЧД № И-267/2004 г. по описа на СРС, подробно посочени в мотивите на заповедта, а именно:

1. По НОХД № 1099/2005 г. - с протоколно определение от 24.06.2005 г., постановено по НОХД № 1099/2005 г., влязло в законна сила на 24.06.2005 г., СРС е одобрил постигнатото споразумение между страните по делото, като Г. С. Г. се признава за виновен в това, че на 09.12.2002 г. в [населено място], на кръстовището на [улица]и [улица]срещу офис на „М Тел” АД, в периода от 10,50 часа до 11,30 часа в съучастие с друго лице, извършител, като помагач чрез използване на техническо средство, ключ, шестограм (меча лапа) и чрез използване на собствения му лек автомобил „Ф. П.” с рег. [рег.номер на МПС] , е отнел чужда движима вещ - джип „М.” 4 x 4 с рег. [рег.номер на МПС] на стойност 10 500 лева от владението на пострадало лице, без неговото съгласие с намерение противозаконно да го присвои - престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 от НК. На основание чл. 195, ал. 1, т. 4, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 от НК, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК страните се споразумяват на Г. С. Г. да се наложи наказание „лишаване от свобода” за срок от 7 (седем месеца) и 24 (двадесет и четири дни) при първоначален общ режим;

2. По НОХД № 791/2008 г. по описа на Районен съд Сандански (РС Сандански), с протоколно определение № 420 от 20.10.2008 г., постановено по НОХД № 791/2007 г., влязло в законна сила на 20.10.2008 г., РС Сандански е одобрил постигнатото споразумение между страните по делото, като Г. С. Г. се признава за виновен в това, че на 05.10.2006 г. за времето около 19,30 часа в [населено място], пред дома на семейство Р., находящ се на [улица], в съизвършителство с друго лице от [населено място], е извършил непристойни, действия (безпричинно нанасяне на побой на Х. Е. Р. и нарушаване на спокойствието на живеещите в близост съседи на същия), грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като извършеното деяние по своето съдържание се отличава с изключителна дързост - престъпление по чл. 325, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, за което престъпление на посоченото основание и на основание чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б” от НК, му е наложено наказание „пробация”, включващо следните пробационни мерки: по чл. 42а, ал. 2, т. 1 от НК - „задължителна регистрация по настоящ адрес” с продължителност една година и по чл. 42а, ал. 2, т. 2 от НК - „задължителни периодични срещи с пробационен служител” с продължителност една година. Също в мотивите на оспорената по делото заповед е констатирано, че в справката за съдимост не се съдържат данни за реабилитация на оспорващия по НОХД № 791/2002 г. на РС Сандански.

Въз основа на данните от справката за съдимост в мотивите на оспорената по делото заповед е формиран извод, че Г. С. Г. има профил на извършител на престъпления, за които срещу него са образувани и водени досъдебни производства, като три от тях са приключени и на съдебна фаза. Същият има и четири задържания от полицейски орган по реда на ЗМВР, установен бил и като нарушител на правилата за безопасност на движението по пътищата, като извършените от него административни нарушения са елемент на незачитането на правовия ред от негова страна. В заключение е формиран извод, че е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската

регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл. 8, ал. 1 от ЗМВР, осъществявана на основание чл. 6, ал. 1, т. 1 от същия закон. Данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото.

Що се касае до нарушенията на ЗДвП, то към справка на л. 49 от делото във връзка с последното заявление на оспорващия, въз основа на извършена проверка в автоматизираната информационна система "Административно-наказателна отговорност" било установено, че Г. Г. имал издадени 15 акта за установяване на административно нарушение, 15 наказателни постановления по тях, 41 броя фишове по ЗДвП, като актовете са за различни по вид и тежест нарушения, включително и за управление на МПС след употреба на алкохол, с наложени различни по размер глоби и санкции. Приложена е разпечатка с данни за издадените актове, фишове и наказателни постановления - от стр. 52 - 56 от делото, като е видно, че са прилагани и принудителни административни мерки - отнемане на свидетелството за управление и контролен талон, , за НП е посочено, че са влезли в сила,, за издадените фишове също има отбелязване за влизането им в сила с изключение на 5 от тях, т.е. от общо издадени 41 броя фишове, 36 са влезли в сила, като преобладаващото нарушение е по чл.21 ЗДвП. Справката съдържа данни за издадени актове, НП и фишове в периода от 2003г. до март 2025г., т.е. за период от 22 години и от полицейската регистрация до заявлението за заличаването ѝ.

Данни за извършените проверки във връзка с заявлението се съдържат в справката от орган при СДВР на л. 49 от делото. Данните за осъждането на Г. С. Г. се установяват от съдебните актове, цитирани в мотивите на оспорената заповед и представени по делото. В оспорената заповед е посочено и предложението на директора на СДВР, представено по делото на л. 16 от делото, с което по същество се предлага да не се сменя полицейската регистрация.

Отказът, да бъде заличена конкретната полицейска регистрация на оспорващия е постановен на правно основание чл.68, ал.6 ЗМВР, както и съображение 21 от Директива (ЕС) 2016/680, както и съображения 52, 61 и 68 от решението на Съда на ЕС по дело C-118/22.

За компетентността на директора на ГДНП да издаде оспорената заповед, е представена Заповед № 8121-267/10.03.2015г. на министъра на вътрешните работи, съгласно която директорът на ГДНП е оправомощен на основание чл.68, ал.6 вр. чл. 29, ал.1 и чл.33, т. 9 ЗМВР да издава заповеди за снемане на полицейската регистрация.

Въз основа на представените от оспорващия доказателства за граждански брак и свидетелство за раждане, и служебно извършена от съда справка в Търговския регистър се установяват твърденията му за семейното му положение, както и, че е собственик на част от капитала на значителен брой търговски дружества - 15 броя, в това число, свързани със предоставяне на медицински услуги. Към жалбата са представени и два броя личностни характеристики за оспорващия - от неговата съпруга и майка на децата на оспорващия, която следва да се цени като изцяло заинтересована, а семейните отношения, в това число на любов и привързаност към членовете на семейството, не способстват за преценка на отношенията с други членове на обществото, с поведението му извън семейния кръг, което е от значение за предмета на делото. Представена е и изготвена характеристика управителя на М. ООД, в която се свидетелства за професионалните качества и познания на оспорващия и за резултатите от съвместната им 13 г. работа, които на идентично основание са неотносими към предмета на делото.

Изложените характеристични данни освен това не свидетелстват за личността на оспорващия като зачитащ законите на страната и правовия ред, правата на другите членове на обществото.

При така установеното по фактите , съдът формира следните правни изводи:

Жалбата по делото е процесуално допустима и съдът дължи разглеждането ѝ по същество.

Предвид представената Заповед № 8121-267/10.03.2015г. на министъра на вътрешните работи, то директорът на ГДНП е компетентен да издава откази за снемане на полцейска регистрация по чл.68, ал.6 ЗМВР да издава заповеди за снемане на полицейската регистрация и оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма, съдържа от формална страна подробни фактически основания, както и правни такива, от формална страна са изложени мотиви - подробни данни за основанията на полицейската регистрация и изпълнителното деяние на оспорващия. Спорът по делото е по приложението на закона, не е налице спор по факти.

Българската държава е транспонирала Директива 2016/680 с разпоредбите на Закона за защита на личните данни(ЗЗЛД) - видно от чл.1, ал.2 и от § 1а. от ЗЗЛД ("и въвежда изискванията на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (ОВ, L 119/89 от 4 май 2016 г.)." В ЗЗЛД се съдържа специална Глава осма "Правила за защита на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществения ред и сигурност и тяхното предотвратяване“.

Що се касае до полицейската регистрация, съгласно чл. 68, ал. 1 ЗМВР, полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ

характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи. Полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал. 1, която се осъществява при условията на този закон (чл. 68, ал. 2). Според чл. 68, ал. 3 ЗМВР, за целите на полицейската регистрация полицейските органи: събират за лицата личните им данни, посочени в чл. 18 от Закона за българските лични документи (т. 1); дактилоскопират и фотографират лицата (т. 2); изземват образци за ДНК профил на лицата (т. 3). Според чл. 68, ал. 6 ЗМВР, полицейската регистрация се сменя въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица служебно или след писмено мотивирано искане на регистрирания, когато: регистрацията е извършена в нарушение на закона (т. 1); наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл. 24, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс (т. 2); наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда (т. 3); лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание (т. 4); лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници (т. 5). Редът за извършване и снемане на полицейската регистрация се определя с наредба на Министерския съвет (чл. 68, ал. 7) - Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация /НРИСПР/, Обн., ДВ, бр.90/31.10.2014 г., в сила от 17.11.2014 г. Съгласно чл. 2, ал. 1 НРИСПР, полицейската регистрация е дейност по обработване на лични данни на лицата по чл. 3, която се осъществява при условията на Закона за Министерството на вътрешните работи с цел защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Данните от полицейската регистрация се съхраняват и обработват в информационните фондове на Министерството на вътрешните работи.

В казуса по делото оспорващият с подаването на заявлението от 24.01.2025г., е упражнил както права по ЗЗЛД, така и по чл.68 ЗМВР, доколкото е подал заявление, с което иска заличаване на всички лични данни, обработвани в системите на МВР, както и снемане на полицейската му регистрация по чл.68 ЗМВР, като изрично е посочено, че така по направените две искания следва да бъдат образувани две административни производства. Искането е мотивирано, като по същество са обсъдени данните за полицейските регистрация на оспорващия, идентично на мотивите на оспорената заповед и съдът приема, че по тези въпроси няма спор.

При разграничаване на двете производства - по реда на ЗЗЛД и по реда на чл.68 ЗМВР то следва, че процесният отказ касае единствено заличаване на полицейската му регистрация - основанието по чл. 68, ал. 6 ЗМВР, за която без

съмнение са приложими принципните положения по Директивата.

Безспорно е, че в настоящия случай не е налице нито едно от посочените в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания за снемане на полицейската регистрация на жалбоподателя. Съгласно чл. 1, § 1 от Директива 2016/680, тази директива установява правилата във връзка със защитата на физическите лица по отношение на обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване. Поради това полицейската регистрация на лице, доколкото се основава на данните за извършено престъпление и осъждането му и посоченото по-горе за данните, които се събират, съхраняват и обработват за такива лица, то попада в приложното поле на тази директива, съответно законосъобразността на процесната заповед следва да се преценява с оглед на относимите разпоредби на директивата. С диспозитива на решението по дело C-118/22 г. СЕС постановява, че чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и чл. 10, чл. 13, § 2, буква б) и чл. 16, § 2 и § 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Съгласно чл. 4, § 1, буква в) от Директивата държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на "свеждане на данните до минимум" с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, § 1, буква д) от същата директива държавите членки трябва да гарантират също така, че тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват. В чл. 5 от Директивата е предвидено конкретно задължение за

държавите членки да определят подходящи срокове за изтриването на лични данни или за извършването на периодична проверка на необходимостта от тяхното съхранение. В чл. 8 от Директивата е установен принципът за законосъобразност на обработването, съгласно който то следва да се извършва въз основа на правото на Съюза или правото на държава членка и в изпълнение на задача, с която се преследват целите, посочени в чл. 1, § 1 от същата директива.

Съдът на ЕС в решението по дело C-118/22 на СЕС разглежданото решение в обобщение по т. 54- 56 приема следното: признава необходимостта от съхраняване на данни за полицейската регистрация след осъждането на лицата и дори след заличаването на осъждането от регистър за съдимост и отмяна на последиците от осъждането, предвид възможността тези лица да са замесени в престъпления, различни от тези, за които са били осъдени, или обратно, да бъдат оневинени чрез сравняване на данните, съхранявани от тези органи, с данните, събрани при разследването на другите престъпления; подобно съхранение на данни може да допринесе за постигането на целта от общ интерес във връзка със съображение 27 от Директивата; посочените данни по принцип могат да се считат за подходящи и относими във връзка с целите, за които данните се обработват, по смисъла на член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680. Според приетото в същото решение по т. 45 и т. 70, то чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им. Подходящите срокове за такава периодична проверка трябва (в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви (в) и (д) от тази директива и в светлината на чл. 52, параграф 1 от Хартата) в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението ми вече не е необходимо.

По националното право за целите на полицейската регистрация не са установени законодателно подходящи срокове нито за периодични проверки, нито за заличаване на полицейската регистрация в контекста на чл. 5 от Директива 2016/680. Въпреки това, в контекста на цитираните изисквания по Директивата, в рамките на всяко производство по реда на по реда на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР във връзка с чл. 18 от Наредбата за извършване и снемане на полицейска регистрация, компетентният административен орган следва да извърши проверка за необходимостта от обработване на лични данни на заявителя в съответните хипотези, към датата на инициране на производството. Отказът за снемане на полицейска регистрация ще бъде незаконосъобразен, ако не е извършена проверка за необходимостта от съхранение на данните в съответствие с чл. 4, § 1, б. "в" и "д" от Директива 2016/680. Едва след извършване на тази преценка органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи

да бъде осъществявана или следва полицейската регистрация на лицето да бъде снета, респективно ограничена. В този смисъл е и установената съдебна практика - например решение № 5668 от 30.05.2025 г. по адм. д. № 998/2025 г., V отд. на Върховния административен съд.

За целите на тази проверка органът следва да съобрази: характера и тежестта на престъплението, за което е осъдено лицето; настъпилата реабилитация; дали в срока от извършване на престъплението до настъпилата реабилитация лицето е извършило друго престъпление и дали то е от общ характер; както и данните за личността на лицето, респ. рискът, който то представлява. Следва да бъде извършена съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел в конкретния случай и спрямо конкретното лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, включително правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (т. 67 във връзка с т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22 г. на СЕС), в контекст на баланса между обществения интерес, обосновава необходимостта правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация. Само при установен превес на обществения интерес към момента на извършената проверка над правото на субекта на данни да бъдат заличени съхраняваните данни, щом съхранението им вече не е необходимо, законосъобразно ще бъде постановен отказ за снемане на полицейска регистрация.

Що се касае до реабилитацията, то тя заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане (чл. 85, ал. 1 НК), но не е абсолютно основание за снемане на полицейската регистрация, която следва да разглежда не от гледна точка на последиците от осъждането, а от гледна точка на обработването на лични данни за целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Само на основание изтеклият период от извършване на деянието не може да се преценява отпаднала необходимост от специфичните данни за осъденото лице за целите на оперативно-издирвателната дейност по чл. 8, ал. 1 ЗМВР, осъществявана на основание чл. 6, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

В оспорената заповед органът се е позовал на съображение 67 от решението на СЕС, като видно от преписката и от мотивите са извършени действия по чл. 19, ал. 6 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация. Изложени са подробни мотиви за установените данни за извършеното престъпление и личността на извършителя, основани на акта за наказателния съд. Преценени са естеството и тежестта на престъплението по конкретното заявление, за което лицето е осъдено, контекстът, в който е извършено, профила на осъденото лице, касае се за умишлено престъпление по чл. 346 НК, и признаването му за виновен, т.е. касае се и за умишлено престъпление. Вzeti са предвид и другите

осъждания на оспорващия, по които се е признал за виновен, касаещи престъпления по чл.195, ал.1, т.4 вр. чл.194, ал.1 НК - през 2005г. е наложено наказание "лишаване от свобода" , а третото - престъпление по чл. 325, ал.2 НК. По чл.346, ал.1 НК е предвидено наказание лишаване от свобода до 8 години, като в случая наказанието е определено на основание чл.346а НК, на основание, че отнетото МПС е върнато, като по тази разпоредба са предвидени наказания до 5 и до 8 години наказание лишаване от свобода. В одобреното споразумение от съда - л. 42 от делото, не е посочена конкретната хипотеза на чл.346а НК. Престъплението по чл.194, ал.1 НК се наказва с лишаване от свобода до 8 години, а по чл.195, ал.1, т. 4 НК - от една до 10 години. Следователно, се касае за извършени тежки престъпления по смисъла на чл.93, т. 7 НК.

Посоченото определя и високата степен на обществена опасност на деянието, предмет на конкретното заявление - по чл.346а НК, както и предвид осъждането му за престъплението по чл.195 НК, които обстоятелства определят личността на оспорващия като рискова за обществото по отношение на противодействието на престъпността и опазването на обществения ред. Този извод не се променя от изтеклия период от осъжданията и дори от настъпила реабилитация по право, а съществуването на полицейската регистрация не може да се определи като прекомерно или неоправдано засягане на личния интерес на осъденото лице, противопоставимо на целта за защита на обществения интерес, тъй като се касае за съдено за тежко престъпление лице, и е оправдано от гледна точка на обществения интерес. Само изтекъл период от време от осъждането не е достатъчен за да се приеме, че е отпаднала необходимостта от идентифицирането му, от съществено значение са данните за самоличността му и извършеното от него тежко престъпление с висока степен на обществена опасност. Споделими са и изводите в оспорената заповед, че множеството нарушения на ЗДвП, обсъдени по фактите, формират изводи за личността на оспорващия и съставляват елемент на незачитане на правовия ред, както и доводите, че данните от полицейската регистрация на оспорващия са необходими за установяването на връзки между престъпления и за целите на превенцията на деяния, опасни за обществото.

Не са относими доводите в жалбата за семейното му положение, нито данните за извършваната от оспорващия търговска дейност , извършените от него правонарушения нямат връзка с такива обстоятелства. От значение за снемане на полицейската регистрация са обстоятелства, свързани със степента на обществена опасност от извършените противоправни деяния и необходимостта от опазване на обществения интерес, за разкриване и превенция на правонарушения.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е законосъобразен и

жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Заявеното от ответника искане за присъждане на разноски, следва да се разгледа във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да бъде уважено, но до минималния размер на възнаграждението, посочен в същата разпоредба - 200 лв.

На основание изложеното и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. С. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед №3286з - 1529/11.04.2025г. на директора на Главна дирекция "Национална полиция", с която е отказано снемане на полицейска регистрация №17688/12.10.2002г. по описа на 01 РУ - СДВР.

ОСЪЖДА Г. С. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], ДА ЗАПЛАТИ по бюджета на Главна дирекция „Национална полиция“ сумата от 200 (двеста) лева за разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му, преписи да се изпратят на страните.

Съдия: